

Kada je iz Chicaga zaprijetila tužba i odšteta od nekoliko tisuća milijuna dolara, hrvatski vlastodršci su se brzo i bez krznanja pozvali na, upravo od njih zaboravljenu, zapostavljenu pa skoro i zatomljenu hrvatsku antifašističku prošlost bez koje ni Republike Hrvatske odavno ne bi bilo

U Hrvatskoj već više od dva i po desetljeća traju napadi svake vrste i preko svake mjere na antifašizam, koji u suludim oblicima idu od zahtijeva za brisanjem antifašizma iz Izvorišnih osnova Ustava RH do prijedloga za zabranu antifašističkih simbola iz NOB-e poput crvene petokrake zvijezde, što planetarno simbolizira borbu za slobodu. U takvom više-manje neofašističkom ozračju, prošlih je dana kao grom iz vedra neba odjeknula vijest iz Chicaga da je tamošnjem sudu podnesena tužba protiv Republike Hrvatske kao slijednice NDH, a kojom se za nanesene štete i podnesene žrtve u vrijeme NDH traži odšteta od tri i po milijarde dolara.

Nije trebalo dogo čekati na reakciju službenog Zagreba, ubrzo se oglasilo Ministarstvo vanjskih poslova Republike Hrvatske koje je osporilo tužbu i odštetni zahtjev, uz izjavu da Republika Hrvatska nije slijednica NDH, već su njeni temelji u ZAVNOH-u, što je skraćenica za Zemaljsko antifašističko vijeće narodnog oslobođenja Hrvatske. Točna je reakcija Ministarstva vanjskih poslova Lijepe naše, jer je na zasjedanjima ZAVNOH-a i AVNOJ-a, još u toku antifašističke Narodnooslobodilačke borbe, utemeljena hrvatska državnost pa Republika Hrvatska može biti slijednica samo socijalističke i samoupravne Jugoslavije utemeljene na antifašizmu i stvorene u Narodnooslobodilačkoj borbi koju su protiv fašističkih okupatora i njihovih domaćih slugu: ustaša, četnika i druge profašističke bratije vodili Titovi partizani i u toj teškoj četverogodišnjoj borbi pobijedili, vratili svojim narodima i narodnostima otete teritorije i izvojevali slobodu.

Kao i manje-više sve prethodne, i aktualna, pretežno HDZ-ova vladajuća garnitura, u koju se može računati i predsjednica Republike Grabar – Kitarović, za hrvatski se antifašizam uglavnom ne haje, bolje rečeno, zajedno sa ostalom desnom škvadrom na čelu s „Katoličkom crkvom u Hrvata“, utopila bi ga u čaši vode. Da, nažalost, baš tako, jer uspostavom Republike Hrvatske, početkom prošlih devedesetih, svi oni zajedno antifašističke partizanske borbe na čelu s maršalom Titom, pobjednike nad fašizmom, proglašavaju zločincima, podmeću im i lažu o njima generacijama što dolaze, cijelo to vrijeme istovremeno očijukajući na razne načine s ustaškim navadama i tepajući ustašama i njihovoj NDH“ kao izrazu vjekovnih težnji hrvatskog naroda“. I to očijukajući i tepajući do te mjere da su omogućili sramotno rušenje ili devastaciju oko tri tisuće antifašističkih spomen obilježja, od kojih su mnogi iznimne umjetničke vrijednosti, da su

za hrvatsku monetu uzeli NDH-azijsku kunu, da su po znanim i manje znanim ustaškim zločincima nazivali ulice po hrvatskim gradovima, da su za pripadnike vojnih formacija NDH na mala vrata j kroz Hrvatski Sabor provukli naziv „domovinska vojska“ i dali im mirovine koje su u proračunu RH samo za 2013. godinu iznosile više od 300 milijuna kuna...

Antifašizam ipak vrijedi puno više. Zasigurno više i od odštete što Republici Hrvatskoj prijeti iz Chicaga pa kada je zaprijetila tužba i odšteta od nekoliko tisuća milijuna dolara, hrvatski vlastodršci su se brzo i bez krzmanja pozvali na, upravo od njih zaboravljenu, zapostavljenu pa skoro i zatomljenu hrvatsku antifašističku prošlost bez koje ni Republike Hrvatske odavno ne bi bilo. Svakom dobronamjernom čovjeku u Lijepoj Našoj to je jasno, jer kako se lijepo u pjesmi pjeva: „Kome bi šumilo more moje sinje..?“ Nevolja je što vladajući uglavnom nemaju sluha i to shvate tek kad im hrvatski antifašizam treba za vanjske poslove.

Krešimir Ladik